

עמ"ת 19175/05/14 - מדינת ישראל נגד סופיאן עמרו

בית המשפט המחוזי בבאר שבע
עמ"ת 19175-05-14 מדינת ישראל נ' עמרו(עציר)
בפני כב' השופט גד גדעון
מדינת ישראל
נגד
סופיאן עמרו

נוכחים

ב"כ העוררת - עו"ד ליאורה יעבץ

המשיב וב"כ עו"ד נאסר מוסטפא

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

ערר על החלטת בית משפט השלום הנכבד בב"ש (כב' השופט יואב עטר), מיום 11.5.14, במסגרתה הורה לשחרר את המשיב, שהינו תושב הרשות הפלסטינית, כנגד פקדון בסך 13,000 ₪, וכן ערבויות צד ג' של שני אזרחי ישראל, אשר כתובותיהן תשמשנה להמצאת כתבי בי-דין, והם יתחייבו להמציא את כתבי בי-דין למשיב.

כתב האישום מייחס למשיב עבירות כניסה לישראל שלא כחוק, בשני מועדים שונים, וכן עבירות תקיפת שוטר, איומים, הפרעה לשוטר והעלבת עובד ציבור.

לטענת העוררת, נכנס לישראל שלא כחוק ביום 27.1.14, אז שהה בסמוך למשטרת לוד, וכן נכנס שלא כחוק ושהה בתחומי העיר באר שבע ביום 20.4.14. המשיב התבקש להזדהות בפני שוטר, אך סירב, וזאת כאשר הוא שתוי. בהמשך העליב את השוטר ואיים עליו. בהגיעם לתחנת המשטרה, שב והעליב את השוטר, ולאחר מכן איים לפגוע בו ובמשפחתו. לאחר מכן, ירק על השוטר ובהמשך תקף שוטר אחר בכך אחז ידו בחוזקה.

בית משפט קמא קבע כי יש ראיות לכאורה להוכחת האישום, תוך שדן בטענת ב"כ המשיב, לפיה חל בנסיבות סייג השכרות ביחס לעבירות האיומים. בית המשפט קמא, עמד על קיום עילת מעצר של מסוכנות נוכח תקיפת השוטרים והאיומים, וכן עילה של חשש להמלטות מאימת הדין, בהיות המשיב תושב הרשות הפלסטינית, ונוכח עונש המאסר אשר עשוי להגזר עליו, אם יורשע.

בית המשפט קמא סבר כי יש בתנאים שפורטו לעיל, מענה לשתי העילות האמורות.

ב"כ העוררת עמדה בטיעוניה על המסוכנות העולה מן המעשים המיוחסים למשיב, נוכח התעוזה שבתקיפת שוטרים, וכן נוכח חומרת האיומים שהשמיע כלפי השוטרים. כמו כן, טענה כי אין בתנאים שנקבעו, להבטיח התייצבותו של המשיב לבית המשפט, שכן הוא צפוי לתקופת מאסר ארוכה, אם יורשע.

ב"כ העוררת נשענה על פסיקה של המשפט העליון ושל בית משפט זה.

כן ציינה, כי בעברו של העורר, הרשעות בעבירות של כניסה לישראל שלא כחוק, אשר האחרונה בהן בוצעה בשנת 1999, וההרשעה בגינה התיישנה כמובן. יחד עם זאת, אישרה כי העורר החזיק באישור כניסה לישראל כדין, עד לפני כשנה.

ב"כ המשיב סבור כי אין להתערב בהחלטת בית משפט קמא, נוכח עוצמת עילת המסוכנות שאינה גבוהה, וכאשר לדבריו הפיקדון שחוייב המשיב להפקיד, גבוה פי 6 מן השכר הממוצע בתחומי הרשות הפלסטינית. עוד ציין, כי המשיב נכה, שכן נפגע בתאונת דרכים, וככל הנראה הותקנו ברגי מתכת ברגלו. אכן ניתן היה להתרשם כי המשיב מתקשה בהליכה וגורר את רגל שמאל שלו. עוד ציין ב"כ המשיב, כי המשיב נשוי לאזרחית ישראל ויש לו ילדים שגם הם אזרחי ישראל, אלא שבקשתו לקבלת מעמד של תושב, בשל כך, טרם נדונה.

לאחר ששקלתי את הטענות, סבורני כי אין להתערב בהחלטת בית משפט קמא.

אמנם, עבירות תקיפת השוטרים והאיומים, מקימות עילות מעצר של מסוכנות, אלא שמידת האלימות אינה ממוקמת במקום גבוה במדרג החומרה של עבירות כאלה. אין לחובת המשיב שהינו בן כ-48, הרשעות בעבירות אלימות וגם העבירות שביצע לכאורה במקרה זה, נעברו כאשר הוא שתוי (אם כי אין בכך כמובן להחיל את סייג השכרות ביחס לעבירות האיומים).

יש לזכור גם כי מדובר בשוטרים, המוחזקים כמי שיכולים בדרך כלל להגן על עצמם. מכאן שעילת המסוכנות לכשעצמה, אינה מחייבת מעצר המשיב בנסיבות.

אשר לחשש להמלטות מאימת הדין - חשש זה קם בהיות המשיב תושב חוץ, וכאשר הוא צפוי לעונש מאסר אם יורשע, אך בעניין זה יש לקחת בחשבון, הן את תקופת המאסר שעשויה להיגזר על המשיב אם יורשע, וככל הנראה, מדובר בתקופת מאסר בת מספר חודשים. יש ליתן משקל גם לטענת הסניגור, כי משפחת המשיב מתגוררת בישראל.

בשים לנסיבות האמורות, נראה כי הפיקדון שקבע בית המשפט, בסכום גבוה למדי, והבטוחות הנוספות - ערבויות צד ג', יש בהן מענה הולם לחשש מפני המלטות מאימת הדין.

לפיכך, נדחה הערר.

ניתנה והודעה היום י"ג אייר תשע"ד, 13/05/2014 במעמד הנוכחים.

גד גדעון, שופט

שם הקלדנית: מיכל וקנין